

[Holstein.]

den fortjener, saaledes som den er forelagt af den højtærede Regering. Et Militærløvsforslag, der er Udtryk for en saa grotesk Forvirring, for en saa barok Tankegang som det foreliggende Militærforslag, det fortjener efter sit Indhold ikke at blive behandlet med alt for stor Alvor. Men det, der er den alvorlige Side af Sagen, det er de stats- og nationalpolitiske Interesser, som staa paa Spil, og det er af Hensyn til disse Interesser, og udelukkende af Hensyn til disse, at jeg har anbefalet og fremdeles anbefaler den Fremgangsmaade, jeg gjorde mig til Talsmand for.

Det kan naturligvis formelt hævdes — og der er maaske de Medlemmer af Partiet Venstre, som vil mene dette —, at naar der bliver siddende fire Statister i Landstinget af de forsvarsvenlige Partier, saa er vi medansvarlige for Forslagets Vedtagelse af Regeringspartierne; det kan man ud fra en meget formalistisk og sofistisk Betragtning hævde. Men naar Forslaget er kritiseret sønder og sammen fra forsvarsvenlig Side ved første Behandling, og naar Grunden til, at man lader Lovforslaget vedtage af Regeringspartierne, udelukkende er den, at man — ud fra Statshensyn og nationale Hensyn, ud fra Hensynet til Landets nationale Sikkerhed, ud fra Hensynet til Ønskeligheden af, at der ikke bliver rejst forfatningspolitisk Kamp paa denne Sag — foretrækker denne Løsning fremfor, at Forsvarssagen skydes ud i det blaa, til den opløser sig af sig selv indvendig fra og oven i Købet giver Regeringspartierne Adgang til en agitatorisk-politisk, forfatningsmæssig Landstingskampagne, medens man paa den anden Side har Muligheden for et Militærforlig mellem Venstre og Socialdemokratiet, som ligger lige i Forlængelse af den højtærede Udenrigsministers Militærforslag, blot at det bliver endnu dyrere og endnu mere barokt end det, den højtærede Udenrigsminister har foreslaaet, ja, saa vil jeg ikke nære Tvivl om, at den jævne Mand i Landet, som interesserer sig for Landets Forsvar, fuldt ud vil forstaa denne Fremgangsmaade og ikke i mindste Maade vil lægge det realpolitiske Ansvar for saadan en Lovs Vedtagelse paa den Maade, som jeg har anbefalet, over paa de forsvarsvenlige Partier; men vil lægge den paa de to Regeringspartier med hele den Vægt, de fortjener.

Den højtærede Statsminister siger, at hans Tale, naar det drejer sig om Militærpolitik, ikke er dunkel, ikke er dobbeltsidig — jeg skal ikke bruge Udtrykket „tve-tunget“, for det lyder saa stygt, men dob-

beltbundet —, saa vil jeg dertil sige, at det er den i allerhøjeste Grad.

Har vi nu ikke hørt i Aarevis fra de to Regeringspartiers Side, at Danmark havde ikke nogen som helst militære Forpligtelser efter Folkeforbundspagten? Jeg husker endda i de første Aar af Folkeforbundets Eksistens, hvor jeg som Suppleant i Genève gav Møde i Militærkommissionen, at jeg var ganske enig med den højtærede Udenrigsminister i den Opfattelse — og han konstaterede med Tilfredshed, at jeg var det —, at Danmark ikke har nogen som helst militære Forpligtelser af nogen Art efter Folkeforbundspagten. Hvad Danmark skal gøre i militær Henseende, det afgør Danmark suverænt ud fra sine nationale og statslige Interesser, ud fra, hvad der tjener Landets nationale Sikkerhed bedst.

Forskellen mellem den højtærede Regerings og min Opfattelse af, hvad der tjener den nationale Sikkerhed og Danmarks højeste Statsinteresser bedst, er jo den, at jeg ønsker et tidssvarende militært Forsvar, medens den højtærede Regering ønsker noget, som baade er et militært Værn og dog ikke et militært Værn.

Men nu hævdes det saavel af den højtærede Udenrigsminister som af den højtærede Statsminister i Genève, at Danmark selvfølgelig er villigt til og rede til og ogsaa vil opfylde sine militære Forpligtelser efter Folkeforbundspagten.

Naar Danmark imidlertid ikke har nogen som helst militære Forpligtelser efter Folkeforbundspagten, og det efter Folkeforbundspagten er fuldkommen berettiget til at af-ruste til Bunds, hvorfor i al Verden skal vi saa have et militært Beredskab af den Beskaffenhed, som den højtærede Udenrigsminister ønsker, til 20 Mill. Kr.? Hvorfor i al Verden?

Naar man endvidere fra den højtærede Regerings Side nu paa ny begynder — det gjorde jo den højtærede Statsminister ogsaa i Genève, og den højtærede Udenrigsminister gentog det her — at henvise til Neutralitetskonventionerne af 1907, ja, saa kan jeg ikke andet end for syv og tyvende Gang, som jeg har gjort det lige siden 1922, gentage, at Neutralitetskonventionerne af 1907 eksisterer overhovedet ikke mere, hverken *de jure* eller *de facto*.

For de havde, efter hvad der staa i Slutningsbestemmelsen i begge Traktater, kun Gyldighed for de kontraherende Parter, som havde ratificeret Neutralitetstraktaterne, og kun for disse under Forudsætning af, at ingen anden Stat, som ikke havde ratificeret, blev Krigsdeltager. Nu var For-